

Fouten Herstellen

Volgens de leer van de Kabbala is fouten maken normaal, want zonder fouten kun je niet leren. Het is wel belangrijk dat je herstelt wat verkeerd is gegaan. Toen Joris de Brant dit tijdens een van themadagen in het Spiritueel Café Heerlen vertelde, herinnerde ik me dat ik dit al eens in een film had gezien. Het verhaal begint met een experiment, waarbij een bijnadoodervaring door kunstmatige hersenstilstand wordt opgewekt. Eenmaal 'flatline' komen de deelnemers in een nachtmerrie terecht. Iedereen wordt achtervolgd door enge beelden van mensen die ze ooit wat hebben aangedaan. Het was de reinste horror om de gevolgen van zelfs kleine 'onjuiste' daden onder ogen te zien. Weer 'levend' werden de deelnemers overweldigd door een enorm schuldbesef. Iedereen probeerde alsnog goed te maken wat ze hadden aangericht.

Ik vond het een leuk verhaal, maar deed er verder niks mee. Totdat het op de themadag tot me door drong dat ik eigenlijk niet op een drama na mijn dood zit te wachten. Het loont zich om fouten te herstellen, had ik inmiddels begrepen. Niet alleen maak je geen negatief karma aan, maar je heelt ook wonden en geneest de ander en jezelf. Dus dacht ik na. Wie moet ik excuses aanbieden en wie heb ik onterecht behandeld? Een paar mensen passeerden de revue, maar ik bleef toch vooral bij Mieke hangen. Raar. Ze is de ex van mijn man en ik had haar in jaren niet meer gezien. Ik kwam haar nooit toevallig tegen en ze was ook niet in mijn beleving. Ik dacht dat ik haar vergeten was en zij mij waarschijnlijk ook.

Toen ik met Carlos verkering kreeg, was de scheiding tussen hem en Mieke in volle gang. Ook al ging het mij niet aan, ik raakte erbij betrokken. Eenmaal in de het midden van de arena, barstte de strijd tussen mij en Mieke los. Achteraf gezien, hebben we beide de schoonheidsprijs niet verdiend. 'Dat we ruzie kregen, was gewoon een kwestie van actie en reactie. Had zij maar niet zo stom moeten doen,' redeneerde ik. 'Maar', zei een stemmetje, 'jij hebt je toch zeker ook niet van je beste laten kant zien. Mieke was verwickeld in een scheiding en had het al moeilijk genoeg. In plaats dat je mededogen en compassie toonde, deed je er nog eens een schepje bovenop'. 'Ja maar...' piepte het in mijn hoofd. 'Mieke heeft zich ook niet netjes naar mij toe gedragen. Ze heeft het aan zichzelf te danken.'

Toen werd het stil. Wat wilde ik nou? Mezelf verdedigen, mijn ego aan het woord laten of fouten goed maken? 'Ik ben alleen verantwoordelijk voor mijn eigen gedrag, ongeacht de portie van de ander', drong het tot me door. Tijd dus om te handelen.

Maandag zocht ik een kaartje uit, de woorden rolden uit mijn pen. Dinsdag stond ik er nog even bij stil. Nu heeft ze post ontvangen. Woensdagavond ging ik naar een lezing en het duurde tot bijna het einde, voordat ik in de gaten had dat Mieke schuin voor me zat. Het was dat ik haar stem herkende, want ze zag er heel anders uit. Ik viel bijna van mijn stoel van verbazing en kon het niet geloven. 'Dit bestaat niet!'

Maar het bestaat wel. Na afloop kwam Mieke zelfs naar me toe en bedankte me vriendelijk voor het kaartje. Ik staarde haar aan alsof ik een geest zag en murmelde wat over toeval en zo. Ik kon niet bevatten dat de kosmos mij zo duidelijk en snel liet zien dat elke daad een gevolg heeft. Op dat ene moment, toen Mieke me aansprak, verdween alles dat tussen ons in had gestaan. Althans zo voelde het voor mij. Op de terugweg naar huis gaf ik flink plankgas.

Dit moest ik aan Carlos vertellen! "Je raadt nooit, maar dan ook nooit, wie ik ben tegengekomen," stormde ik de woonkamer binnen. "Mieke", zei hij kalmpjes. "Hoe kun je dat nou weten?", riep ik een en al ongelooft. "We zien haar normaal nooit!"

Het duurde een poosje voordat ik van deze wonderbaarlijke samenloop van omstandigheden was bijgekomen. Maar dit magische moment heeft mijn gemoed verlicht. Hoe het werkt, weet ik niet, maar dat het werkt, staat voor mij nu wel vast!

